

De Amerikaanse Militaire Crisis: Waarom het Westen Intellectueel en Materieel Niet is Toegerust voor Moderne Oorlogsvoering

Door Frank , 8 augustus 2026

De Amerikaanse Militaire Crisis: Waarom het Westen Intellectueel en Materieel Niet is Toegerust voor Moderne Oorlogsvoering

Een diepgaande analyse gebaseerd op de inzichten van militair analist Andrei Martynov en kolonel Larry Wilkerson over de intellectuele, strategische en materiële tekortkomingen van het Amerikaanse militair-industriële complex. In de hedendaagse geopolitieke arena heerst een gevaarlijke illusie: de overtuiging dat de Verenigde Staten en hun NAVO-bondgenoten nog steeds de onbetwiste hegemonie bezitten over het wereldwijde strijdtoneel. Echter, wanneer men de retoriek van westerse politici en de propagandamachines van de reguliere media doorprijkt, ontstaat er een veel verontrustender beeld.

Door Frank Dumon

Volgens vooraanstaande militaire analisten, zoals de Russische expert Andrei Martynov en de voormalige stafchef van Colin Powell, kolonel Larry Wilkerson, bevindt het Amerikaanse leger zich in een staat van diep verval. Dit verval is niet louter materieel of financieel van aard; het is fundamenteel intellectueel. Het

Pentagon en de westerse militaire doctrine zijn simpelweg niet toegerust voor het soort high-intensity, peer-to-peer conflict dat de moderne wereld momenteel vormgeeft.

In een recente, onthullende analyse benadrukken Martyanov en Wilkerson dat de VS en de EU "hersendood zijn" en niet voorbereid op een oorlog tegen een technologisch geavanceerde tegenstander zoals Rusland of China. Van de hypersonische realiteit op de oceanen tot de verontrustende leegloop van munitiedepots, en van tactische kernwapen doctrines tot de volledige instorting van de Oekraïense logistiek; dit artikel ontleed de harde waarheden die het westerse establishment wanhopig probeert te verbergen.

De Hypersonische Realiteit en de Mythe van de Vliegdek eskaders

Een van de meest sprekende voorbeelden van de westerse onderschatting van moderne Russische capaciteiten is de reactie op de reis van het Russische fregat **Admiral Gorshkov** naar Cuba, enkele jaren geleden. Het schip, vergezeld door een nucleaire onderzeeër, werd door de westerse pers en militaire woordvoerders destijds afgedaan als een zwakke "show of force". Analisten in Washington en Brussel zeiden dat er "niets bijzonders" aan de hand was en dat de Russische marine geen serieuze bedreiging vormde voor de Amerikaanse dominantie op het westelijk halfrond.

Deze beoordeling getuigt van een verbluffende onwetendheid over de aard van de moderne oorlogsvoering. De *Admiral Gorshkov* is bewapend met 3M22 Zirkon hypersonische kruisvluchtwapens. Deze wapens vliegen met snelheden die ver boven Mach 5 liggen, kunnen van traject veranderen en zijn daarmee vrijwel onmogelijk te onderscheppen door de huidige westerse luchtdoelverdedigingssystemen. Eén zo'n voltreffer is voldoende om een

Amerikaans vliegdekschip — het kroonjuweel van de Amerikaanse machtprojectie en een drijvende stad met duizenden bemanningsleden — in een fractie van een seconde naar de bodem van de oceaan te sturen.

Zoals Martyanov benadrukt: de oorlog in Oekraïne heeft in overvloed aangetoond dat het tijdperk van de onbetwiste Amerikaanse vliegdek eskaders voorbij is. Het conflict heeft, voor wie het wil zien, de kwetsbaarheid van westerse platformen aangetoond. De Amerikaanse marine is gebouwd voor een ander tijdperk, voor asymmetrische oorlogsvoering tegen opstandelingen en landen zonder geavanceerde radar- of raketnetwerken. Tegen een tegenstander die beschikt over wereldklasse luchtdoelverdediging, elektronische oorlogsvoering en hypersonische offensieve wapens, zijn de Amerikaanse vliegdekschepen niets meer dan logge, prestigieuze en uiterst kwetsbare doelen. Dit is niet het soort oorlog dat het Westen gewend is, en de technologische kloof zal in de nabije toekomst alleen maar groter worden.

Intellectueel Verval en de Vlucht naar Tactische Kernwapens

Kolonel Larry Wilkerson, een gerespecteerde stem met decennia aan ervaring in de hoogste regionen van het Amerikaanse veiligheidsapparaat, wijst op een nog dieperliggend probleem: de intellectuele ontbinding van het Amerikaanse leger, het Pentagon en de NATO.

De top van het militaire establishment wordt bevolkt door mensen die de aard van het huidige conflict niet begrijpen. Ze zijn gevangen in een doctrine die stamt uit de jaren '90 en de vroege jaren 2000, toen de VS onbetwist heerste over het luchtruim en de zeeën.

Dit intellectuele falen wordt pijnlijk duidelijk wanneer we kijken naar de nieuwe nucleaire doctrines die in Washington worden bedacht. Er zijn recente rapporten, onder andere naar buiten gebracht via [MSNBC](#) en het Pentagon, over een geklasseerd dossier geleid door figuren als [Elbridge Colby](#) (een invloedrijk strateeg en voormalig functionaris binnen defensie-gerelateerde denktanks zoals het Center for Naval Analyses). Het idee is om de nadruk te leggen op *tactische* kernwapens. De gedachtegang is dat de VS deze wapens zou kunnen inzetten tegen militaire doelen in een regionaal conflict (bijvoorbeeld in Oost-Europa of de Zuid-Chinese Zee) om een conventioneel verlies te compenseren, zonder direct een wereldwijde strategische nucleaire uitwisseling (de apocalyps) te ontketen.

Volgens Martyanov is deze doctrine een stilzwijgende, maar vernietigende toegeven van de conventionele zwakte van de Verenigde Staten. De VS vertrouwt op kernwapens omdat het conventioneel niet langer kan winnen van Rusland of China. Maar er is een fundamenteel probleem met de

Amerikaanse definitie en het arsenaal van "tactische" kernwapens.

Als we kijken naar de [Bulletin of the Atomic Scientists](#) en de samenstelling van het Amerikaanse niet-strategische nucleaire arsenaal, zien we dat de kern ervan bestaat uit B61 zwaartekrachtbommen. Deze moeten fysiek worden afgeleverd door gevechtsvliegtuigen zoals de F-15E of de F-16. In een modern conflict tegen een tegenstander met geavanceerde, gelaagde luchtdoelverdediging (zoals de Russische S-400, S-500 en [Pantsir-systemen](#)), is de kans dat een Amerikaans vliegtuig ongeschonden door het luchtruim breekt om een kernbom op een vijandelijk commandocentrum te "droppen", vrijwel nihil. De Amerikaanse tactische nucleaire afschrikking is in de praktijk dus grotendeels verouderd .

Rusland daarentegen benadert tactische kernwapens vanuit het perspectief van het *doelwit* en de *drager*. Rusland beschikt naar schatting over bijna 2.000 tactische kernkoppen met een variabele explosieve kracht (van zeer laag tot ver boven de 100 kiloton). Het cruciale verschil is de drager: vrijwel elk modern Russisch raketstelsel is 'dual-capable' (zowel conventioneel als nucleair in te zetten). Of het nu gaat om de [3M-14 Kalibr](#) kruisvluchtwapens, de [Iskander-M](#) mobiele raketwerpers, de [Kh-47M2 Kinzhal](#), of de [Zirkon](#) hypersonische raketten; ze kunnen allemaal een nucleaire lading dragen over operationele en tactische dieptes. Rusland kan een vijandelijk bataljon of commandopost uitschakelen met een nucleaire precisieslag vanaf een veilige afstand, zonder dat een vliegtuig de vijandelijke linies hoeft te penetreren.

De obsessie van het Pentagon met tactische kernwapens onder leiding van 'realisten' zoals Colby (wiens achtergrond meer in de juridische en inlichtingenwereld ligt dan in de harde realiteit van het slagveld) toont aan dat de VS door haar conventionele munitie en opties heen is. Het is een wanhoopsdaad van een imperium dat zijn eigen zwakte probeert te maskeren met nucleaire retoriek. Zelfs de commandant van [STRATCOM](#) (Peace is Our Mission beweren ze) heeft in interne communicatie blijk gegeven van het zoeken naar "creatieve oplossingen" om Rusland te "straffen", een terminologie die verradt dat het Westen niet langer denkt in termen van 'winnen', maar in termen van wanhopige destructie.

De Munitiecrisis en de Illusie van Economische Macht

Een ander pijnpunt dat de intellectuele en materiële leegte van het Amerikaanse systeem blootlegt, is de schrikbarende tekortkoming in munitie en industriële capaciteit. **De voortdurende stroom van wapens naar Oekraïne heeft de Amerikaanse voorraden uitgeput.** Zoals Martyanov fijntjes opmerkt: "Toen ik vertrok, waren de depots vol. Biden heeft honderden miljarden aan munitie

weggegeven. Nu proberen we het weer op te bouwen."

Dit herbouwproces stuit echter op een onoverkomelijke muur: de Amerikaanse industriële basis. De Verenigde Staten kampen met gigantische productietijden. Zelfs als het Pentagon vandaag de order plaatst voor [JASSM-kruisvluchtwapens](#), [Tomahawks](#) of [Patriot](#) onderschepping raketten, duurt het jaren voordat deze daadwerkelijk van de lopende band rollen.

De Amerikaanse economie, net zoals de Europese, die door politici steevast wordt geprezen als de sterkste ter wereld, drijft op financiële derivaten, tech-aandelen en dienstverlening. Het bruto binnenlands product (BBP) is in dit opzicht een "vuilbak illustratie"; het weerspiegelt niet het vermogen van een natie om in oorlogstijd massaal staal, explosieven, halfgeleiders en artilleriegranaten te produceren.

Deze realiteit leidt tot interne paniek en conflicten binnen de Amerikaanse regering. Er zijn meldingen van harde botsingen, bijvoorbeeld op Camp David, waar figuren zoals de controversiële minister van Defensie Pete Hegseth geconfronteerd worden met de bikkelarde realiteit van de munitietekorten. Hegseth, wiens militaire ervaring voornamelijk bestaat uit asymmetrische gevechten in Afghanistan tegen opstandelingen met lichte wapens en IED's, is volgens critici volstrekt ongekwalificeerd om de strategische logistiek van een wereldoorlog tegen een industriële grootmacht te leiden. De Amerikaanse soldaat is getraind om te opereren met onbeperkte luchtsteun (Close Air Support) en een ononderbroken aanvoerlijn. Wanneer die aanvoerlijn stopt en de luchtsteun wordt neergehaald door elektronische oorlogsvoering en luchtdoelgeschut, valt het Amerikaanse model als een kaartenhuis in elkaar.

Perceptiemanagement: Media, Propaganda en Westerse Illusies

Om de bevolking kalm te houden en de steun voor proxy-oorlogen te behouden, vertrouwen westerse regeringen en hun media-allianties op wat Martyanov "perceptiemanagement" noemt. De reguliere media fungeren als de propaganda afdeling van het militaire establishment, waarbij de realiteit systematisch wordt omgebogen tot een geruststellend, maar fictief verhaal. En daar reageert het onafhankelijke www.jakobijn.be op.

Een treffend voorbeeld is de berichtgeving in bladen als [The Hill](#) of [The Washington Post](#), waar opiniestukken verschijnen met koppen als "Poetin is een in het nauw gedreven man" of "Rusland zal deze winter verder in de gehaktmolen worden getrokken". Dit is, volgens de analyse, pure fictie geschreven door een media-elite die geen enkel benul heeft van operationele militaire strategie, logistiek of de Russische samenleving. Ze projecteren hun eigen wensen op het slagveld.

Dit perceptiemanagement strekt zich ook uit tot de marinebouw in Europa. Neem bijvoorbeeld de recente aankondigingen uit Duitsland over de bouw van nieuwe fregatten (zoals de F124-klasse of de nieuwere ontwerpen) die zouden worden uitgerust met Amerikaanse [Raytheon-radarsystems](#) (zoals de SPY-6) om zogenaamd "hypersonische bedreigingen" te kunnen traceren en onderscheppen.

Militaire experts weten dat dit fysisch en technisch onmogelijk is. De huidige westerse radars en onderscheppingsraketten (zoals de SM-6) kunnen de terminale fase van een hypersonisch wapen, dat met extreme snelheid en onvoorspelbare manoeuvres door de atmosfeer snijdt, niet adequaat verwerken. De aankondiging van deze schepen is bedoeld om de eigen bevolking en de financiële markten te sussen, maar op het slagveld zijn deze schepen net zo kwetsbaar als hun Amerikaanse tegenhangers.

Interessant is dat de façade soms per ongeluk afbrokkelt. Martyanov verwijst naar een uitzending op de Zweedse televisie waarin openlijk werd gesproken over het ware doel van de westerse betrokkenheid bij het conflict: **niet de "verdediging van de soevereiniteit van Oekraïne", maar het opdelen, verzwakken en uiteindelijk "verslinden" van Rusland door het op te splitsen in kleinere, beheersbare staatjes.** Dit bevestigt de Russische doctrine dat het Westen wordt gezien als een existentiële vijand die niet zoekt naar vrede, maar naar de totale ontmanteling van de Russische staat. Zolang westerse leiders deze agenda blijven volgen, is elke diplomatieke oplossing gedoemd te mislukken.

De Geopolitieke Brandhaarden: Japan en de Logistieke Wurggreep

De misvattingen van het Westen reiken verder dan Europa en hebben potentieel catastrofale gevolgen in de Indo-Pacific, met name wat betreft Japan. Terwijl de wereld de jaarlijkse herdenkingen van de atoombommen op Hiroshima en Nagasaki markeert, doet de Russische Veiligheidsraad, onder andere via [Dmitri Medvedev](#), een dringende en sinistere waarschuwing uitgaan. Japan fungeert steeds meer als een gewillige vazalstaat van de Verenigde Staten en bouwt zijn militaire capaciteiten uit in de hoop een afschrikwekkende rol te kunnen spelen tegenover Rusland en China.

Maar Japan is een klein, dichtbevolkt eiland met een verouderende bevolking en een kwetsbare infrastructuur. De Russische militaire doctrine is op dit punt onverbiddelijk: als Japan zijn grondgebied beschikbaar stelt voor Amerikaanse offensieve systemen of zich mengt in een conflict, zal de reactie niet beperkt blijven tot conventionele middelen. De verwoesting zou, gezien de Russische capaciteiten, vele malen erger zijn dan de historische tragedies van 1945. Het westerse idee dat Japan een effectieve "buffer" of "vliegdekschip" kan zijn in een oorlog tegen een nucleaire grootmacht, getuigt van een gebrek aan historisch en strategisch besef.

Japan wordt door Amerikaanse strategen gezien als verbruiksgoed in hun grote schaakspel, een realiteit die in Tokio zelf maar al te goed begint door te sijpelen.

Terug in Europa zien we de ultieme gevolgen van de westerse intellectuele en materiële leegte

De volledige ineenstorting van de Oekraïense logistiek. Westerse generaals en analisten hebben zich jarenlang blindgestaard op high-tech wapensystemen (zoals HIMARS, [Leopard tanks](#) en F-16's) en hebben de fundamentele wet van de oorlogsvoering genegeerd: **logistiek wint oorlogen.**

Rusland heeft systematisch de Oekraïense infrastructuur ontmanteld. De Zwarte Zee is effectief geblokkeerd voor Oekraïense scheepvaart; er komt geen enkel schip meer binnen met westerse wapens of munitie. Maar nog belangrijker is de oorlog tegen de spoorwegen. Oekraïne is, net als de rest van Oost-Europa, voor zijn zware logistiek volledig afhankelijk van het spoorwegnetwerk. Rusland heeft zich gericht op de vernietiging van het rollend materiaal (locomotieven en wagons), elektriciteitscentrales en spoorwegknooppunten. Zonder treinen kan Oekraïne geen zware artillerie, brandstof of troepen verplaatsen. Vrachtwagens kunnen deze taak niet overnemen; ze zijn te kwetsbaar voor drones, verbruiken te veel brandstof (die er niet is) en kunnen het volume niet aan.

De voormalige Oekraïense opperbevelhebber Valery Zaluzhny gaf in een zeldzaam moment van eerlijkheid toe wat het Westen al lang wist maar weigerde te accepteren: **De NAVO-tactieken en de door het Westen opgeleide brigades hebben gefaald**. De lineaire, op manoeuvre-oorlogsvoering gebaseerde NAVO-doctrine botste op de muur van de Russische gemilitariseerde verdedigingslijnen, mijnenvelden en totale luchtdominantie door drones en elektronische oorlogsvoering. De NAVO-officieren, die de Oekraïners trainden, bleken **incompetent nincompoops - incompetente idioten** te zijn, aldus Martyanov, die vastzitten in verouderde handboeken uit de Koude Oorlog en de Golfoorlog, totaal onvoorbereid op de realiteit van een industriële uitputtingsoorlog in de 21e eeuw.

Moreel Verval en de Interne Crisis van de Amerikaanse Krijgsmacht

Tot slot is er het morele verval binnen de Amerikaanse gelederen zelf. Terwijl het Pentagon miljarden uitgeeft aan PR-campagnes en wervingsvideo's, melden familieleden van matrozen op iconische schepen zoals het vliegdekschip [USS Abraham Lincoln](#) en amfibische aanvalsschepen dat hun kinderen letterlijk honger lijden aan boord door falende bevoorradingsketens en interne verkeerde distributie van middelen. Dit is een symptoom van een derde-wereld mentaliteit die is binnengeslopen in het hart van het Amerikaanse imperium.

Wanneer een leger niet langer in staat is zijn eigen troepen van basisvoedsel te voorzien in vredetijd, hoe kan het dan verwachten een complexe, wereldwijde bevoorradingslijn te handhaven onder vuur van hypersonische raketten en satelliet-geleide drones? Het toont een systeem dat van binnenuit verrot is, waar corruptie, bureaucratische incompetentie en een focus op 'woke' PR-initiatieven voorrang hebben gekregen op de dodelijke efficiëntie die vereist is om te

overleven in een multipolaire wereld.

Conclusie: De Onvermijdelijke Confrontatie met de Realiteit

De analyse van Andrei Martynanov, ondersteund door de nuchtere en waarschuwende woorden van kolonel Larry Wilkerson, schetst een beeld van een supermacht in ontkenning. De Verenigde Staten en hun Europese bondgenoten zijn intellectueel niet toegerust voor de realiteit van moderne oorlogsvoering. Ze vechten de oorlogen van het verleden, met de wapens van het verleden, geleid door mensen die de wiskunde van de moderne ballistiek, hypersonica en logistiek niet begrijpen.

Het vertrouwen op tactische kernwapens is een bekentenis van conventionele zwakte. De leegte van de munitiedepots toont de kwetsbaarheid van de gefinancialiseerde westerse economie. Hun media-propaganda is een zwakke pleister op een gapende wond van strategisch falen. En hun weigering om de geopolitieke realiteiten in Eurazië en de Indo-Pacific te accepteren, drijft de wereld richting afgrond. Het Westen staat voor een existentiële keuze: doorgaan met het geloven van hun eigen propaganda media artikels, wat onvermijdelijk zal leiden tot een catastrofale nederlaag op het slagveld of aan de onderhandelingstafel, of de pijnlijke waarheid onder ogen zien. De Admiral Gorshkov en zijn Zirkon-raketten zijn geen bluff; ze zijn de fysieke manifestatie van een nieuwe wereldorde. Een wereldorde waarin de VS niet langer de onbetwiste scheidsrechter is, maar een speler die hersendood is maar gevaarlijk en slecht is voorbereid op het spel dat nu gespeeld wordt.

Totdat de westerse zogenaamde "elite" deze intellectuele oneerlijkheid erkent en aanpakt, zal elke strategische zet die het doet, gedoemd blijven te mislukken tegen de meedogenloze, berekenende realiteit van de moderne militaire macht. Hun tamme gehersenspoelde bevolking zal voor de factuur opdraaien en de gevolgen moeten dragen.

<https://www.youtube.com/watch?v=UKRUW8ofgrw>